Evropa: Oběti znásilnění jsou obviňovány z rasismu

- CZ24 News | 5. září 2020

EU: “Málo se zaměřujeme na náboženské a rasové aspekty zločinů znásilňovacích gangů… Vlastně jim říkáme, že je v pořádku nenávidět bělochy.” — Sarah Champion, britská poslankyně za Labouristickou stranu, *YorkshireLive*, 29. dubna 2020.

Varování před alkoholem, drogami a lehkomyslným chováním by bylo přesvědčivější, kdyby nebylo vydáváno pod nátlakem.

Když dojde ke znásilnění, a oběť je bílá a násilník ne, tak není oběť vůbec žádnou obětí, ale ještě hůře, je “rasistkou” a “šiřitelkou nenávisti”, která si zjevně zaslouží to, co se jí stalo a možná ještě něco horšího. “Obviňování oběti” je zpět silnější než kdykoliv předtím a prosazuje se na celém Západě.

Idea, že při střetu mezi rasami mohou být oběťmi pouze příslušníci menšin, je stále populárnější. Tato představa se netýká pouze nedávných nepokojů v Americe. Prvky takového myšlení se často objevují i v jiných souvislostech.

“Progresivním” establishmentem jsou napadány také například britské ženy včetně obětí znásilnění, které upozornily na “asijské” (pákistánské a jihoasijské) znásilňovací gangy.

Ve Velké Británii byla začátkem tohoto měsíce obviněna labouristická politička a poslankyně za Rotherham (známé epicentrum znásilňovacích gangů) Sarah Champion z “rozdmýchávání plamenů rasové nenávisti” a z toho, že “jedná jako neofašistická vražedkyně.” Čím se provinila? Odvážila se tvrdit, že “Británie má problém s britskými muži pákistánského původu, kteří znásilňují a sexuálně zneužívají bílé dívky.”

Ti stejní lidé, kteří obviňují Sarah Champion z toho, že je “vražedkyní”, prohlašují, že britský protiextremistický program “Prevent” je “postavený na islamofobii a rasismu”.

O několik týdnů dříve se objevil článek s názvem “Byla jsem znásilněna rotherhamským grooming gangem a teď čelím online rasistickým útokům.” V něm britská žena (vystupující pod pseudonymem “Ella”) odhalila, že ji muslimští násilníci – členové pákistánského grooming gangu – v době jejího mládí znásilnili více než stokrát a nazývali ji “bílou čubkou a bílou děvkou.”

“Potřebujeme pochopit rasově a nábožensky motivovanou trestnou činnost, pokud jí chceme zabránit, ochránit před ní občany a pokud se ji chystáme stíhat správným způsobem”, uvedla Champion v nedávném rozhovoru.

“Překážkou prevence, ochrany a soudního stíhání je to, že se málo zaměřujeme na náboženské a rasové aspekty zločinů znásilňovacích gangů… Vlastně jim říkáme, že je v pořádku nenávidět bělochy.”

Ella uvedla, že její pokusy upozornit na “náboženské a rasové aspekty” jejího znásilňování a sexuálního zneužívání mnoha dalších dívek vedly pouze k “mnoha urážkám ze strany levicových extremistů a radikálních feministických intelektuálek.” Takové skupiny “se na internetu snaží odporovat každému, koho považují za nacistu, rasistu, fašistu a bílého supremacistu.”

“Nezajímá je protibělošský rasismus, zdá se, že věří, že neexistuje. Snaží se mě ustavičně umlčet, neustále mě kritizují, děje se to už několik měsíců. Snaží se, abych toho nechala… Nikdy v životě jsem na internetu nezažila tolik nenávisti. Obviňují mě z ‘obhajování bílých pedofilů’ a z toho, že jsem ‘zlověstná démonická bytost’.”

Přesunutí viny — nebo přinejmenším odpovědnosti — na oběť se neděje jen ve Spojeném království. Podle zprávy z 9. srpna 2019 “byly ve švédském městě Uppsala za čtyři dny znásilněny čtyři ženy.” Přestože policie nezveřejnila popis násilníků — což je obvykle jasnou známkou jejich původu — varovala ženy, aby “přemýšlely nad svým chováním”, “plánovaly dopředu” a “nechodily ven samy”.

Varování před alkoholem, drogami a lehkomyslným chováním by bylo přesvědčivější, kdyby nebylo vydáváno pod nátlakem.

Poté, co davy muslimských migrantů na Silvestra 2015 v Kolíně nad Rýnem sexuálně napadly až tisíc žen, vyzvala primátorka města Henriette Reker ženy, aby “byly lépe připraveny, zejména s ohledem na nadcházející kolínský karneval. Zveřejníme online pokyny, které si mladé ženy mohou přečíst, aby se připravily.”

Poté, co byla při čekání na autobusové zastávce ve Vídni 20letá dívka napadena, zbita a okradena čtyřmi muslimy —”jeden z násilníků přitom zajel dívce rukama do vlasů a dal tak jasně najevo, že v jeho kultuře mnoho blonďatých žen není” — zareagovala policie tím, že dívce řekla, aby si obarvila vlasy.

“Zpočátku jsem se bála, ale teď jsem víc než cokoliv jiného rozezlená. Po útoku mi řekli, že ženy by neměly být na ulicích po osmé hodině večerní samy. A dali mi další radu, řekli mi, že si mám obarvit vlasy na tmavé a také se neoblékat tak provokativně. Nepřímo mi tak naznačili, že za to, co se mi stalo, mohu částečně i já sama. To je obrovská urážka.”

V Norsku zase profesorka sociální antropologie na univerzitě v Oslu Unni Wikan trvá na tom, že “norské ženy musí převzít svůj podíl odpovědnosti za znásilnění”, protože muslimští muži považovali jejich způsob oblékání za provokativní. Tolik tedy k tvrzení feministek, že se ženy mohou svobodně oblékat tak svůdně, jak jen chtějí — a běda muži, který si to špatně vyloží, pokud tedy není příslušníkem rasové nebo náboženské menšiny.

Profesorka Wikan tedy nedospěla k závěru, že muslimové žijící na Západě se musí přizpůsobit západním normám, ale dospěla k pravému opaku: “Norské ženy si musí uvědomit, že žijeme v multikulturní společnosti a musí se jí přizpůsobit.”

Když dojde ke znásilnění, a oběť je bílá a násilník ne, tak není oběť vůbec žádnou obětí, ale ještě hůře, je “rasistkou” a “šiřitelkou nenávisti”, která si zjevně zaslouží to, co se jí stalo a možná ještě něco horšího. “Obviňování oběti” je zpět silnější než kdykoliv předtím a prosazuje se na celém Západě.

Raymond Ibrahim *je autorem nové knihy Sword and Scimitar: Fourteen Centuries of War between Islam and the West, spolupracovníkem nadace Judith Rosen Friedman při Fóru pro Blízký východ (Middle East Forum).*